

POV er et uafhængigt non-profit medie, der er åbent for alle og støttet af vores læsere.

Vi vil ikke lukke vores indhold inde bag en betalingsmur.

Hvis du har mulighed for at støtte POV med et fast månedligt beløb, kan du hjælpe os med fortsat at udkomme.

Det kan du nemt og direkte med Visa eller Mastercard ved at klikke her:

50 kr./md.

100 kr./md.

POV. INTERNATIONAL

NYE STEMME, SYNSPUNKTER OG JOURNALISTIK - ONLINE HVER DAG - UGEBREV HVER FREDAG

Burning – Årets store arthouse-film. Er den poetisk nok?

af **Frederik Bojer Bové**

Publiceret 22/12/2018 i Asien/Film/Kultur

i filmverdenen. Og har trukket koreansk film endegyldigt med derind. Men er hans storværk helt poetisk nok?

Burning er årets store *arthouse*-film, den du skal se. Det har været et godt år for den store, samlende *arthouse*-film, men de andre eksempler – Hirokazu Kore-edas *Shoplifters*, Alfonso Cuarons *Roma*, Pawel Pawlikowskis *Cold War* – er alle fra instruktører, der er kendt og elsket af et dansk publikum i forvejen.

POV International anvender cookies til at optimere oplevelsen på siden og til at indsamle statistikker. [Indstillinger.](#)

Jeg accepterer

nogensinde?

Koreansk film har været igennem en rygende udvikling. [Tidligere i år](#) talte lederen af Cannes-festivalen, Thierry Fremaux, kritisk om lederen af Venedig-festivalen, Alberto Barbera, blandt andet fordi Venedig-festivalen ikke havde en eneste koreansk film på programmet. Og det er altså vel og mærke kun 18 år siden, at Cannes havde en koreansk film på programmet for første gang nogensinde. Under tyve år er der gået fra koreansk film blev lukket ind i varmen til, det nu er et *must* at have dem med. Hvad er der sket?

Ustoppelig udvikling

Det er i virkeligheden en smule banalt. Koreansk film var nærmest nul og niks, fordi det var kontrolleret af et militærregime, der mente, film hovedsagligt skulle bruges til propagandaformål. Der var store instruktører, der alligevel fik lavet gode film – først og fremmest Im Kwon-taek, der blev den første instruktør i Cannes i 2000 efter at have lavet fornemme film i årtier – men som årene gik, var der mere og mere talent, der ikke blev udnyttet.

Langt de fleste af de navne, der nu tegner koreansk film – Park Chan-wook, Hong Sang-soo, Kim Ki-duk – debuterede i halvfemserne, efter at militærstyret endelig slap tøjlerne i 1992. Derefter kom Korea ganske enkelt op på det niveau, man kunne forvente af et land der er så stort, så rigt og med så stor en kultur.

BURNING - I biografene 20. december

Lee Chang-dong er et glimrende eksempel. Den nu 64-årige instruktør var oprindelig forfatter og havde aldrig studeret film, før han som 42-årig instruerede *Green Fish*. Selv har han sagt han skiftede kunstart, fordi Korea udviklede sig fra at være en tekstlig til en visuel kultur. så

POV International anvender cookies til at optimere oplevelsen på siden og til at indsamle statistikker. [Indstillinger.](#)

Jeg accepterer

Lee Chang-dong har været på filmfestivaler som Cannes, Venice og Toronto, og Cannes, *Secret Sunshine* i 2007 og *Poetry* i 2010, men har samtidig også solgt rigtig mange billetter i sit hjemland, især for hvad der kan være nogle ret komplicerede film.

Det er kulmineret med *Burning*, der tidligere på året satte rekord i anmelderstjerner i Cannes, og så sent som i tirsdags blev shortlistet til en Oscar for bedste udenlandske film – sammen med de førnævnte tre arthouse-baskere og Gustav Möllers *Den Skyldige*.

Lee Chang-dong er virkelig trådt ind på den helt store scene.

Mystisk og mesterligt

Man mærker han hører til derinde fra første klip af *Burning*. Et skud, der først fokuserer på en lukket trailerdør, og derefter følger en ung mand, der bærer ting hen til en forretning. Der står to unge kvinder og danser for at lokke tilskuere til, og den ene lader til at kende den unge mand i forvejen.

Der er et imponerende ‘*statement of intent*’ i det anslag, i villigheden til at holde kameraet stille, lave lange klip, vise ting som er mystiske og så først senere forklare hvad der er op og ned. Det er svært at forestille sig et mere passende anslag til den mystiske fortælling, der følger.

Burning er virkelig eksemplarisk i den måde, den fortæller sin historie, og i periferien får inkluderet detaljer som koreansk arbejdsløshed, forholdet til Trump og Nordkorea og misogyni i et ret traditionelt præget land.

Den unge mand hedder Jong-soo (Yoo Ah-in) og den unge kvinde hedder Hae-mi (Jeon Jong-seo), og de to kender hinanden tilbage fra

POV International anvender cookies til at optimere oplevelsen på siden og til at indsamle statistikker. [Indstillinger.](#)

Jeg accepterer

Jong-soo møder Hae-mi og de to kommer sammen, og så har han for vane at onanere mens han ser ud af vinduet. Da Hae-mi endelig kommer hjem igen, har hun mødt en ung mand der hedder Ben (Steven Yeun, kendt fra *The Walking Dead*), der har et amerikansk navn, en fantastisk lejlighed og tydeligvis mange penge, uden at det er til at sige, hvor de kommer fra. Jong-soo, der har studeret litteratur, kalder ham for Gatsby, og det er ikke helt forkert, omend historien bliver en del mørkere end i Gatsby: Hvordan skal ikke afsløres her.

Burning er baseret på en novelle af Haruki Murakami, der hedder *Barn Burning*. Lee har taget fortællingens skelet, men fyldt ganske meget på af egne idéer. Især er der kommet en hel masse ganske filmiske spørgsmål om hvad det vil sige at se ting.

Hae-mi har ændret sit udseende, og det er tydeligt Jong-soo har svært ved at forbinde hende med den unge kvinde han kendte. Jong-soo ser aldrig pigens kat, og spørgsmålet er om den overhovedet eksisterer? Det er et spørgsmål, der kun fungerer i et visuelt medie, for der er et eller andet i lejligheden, der spiser kattermad og skider i en kattebakke.

I en bog ville det være tydeligt, at der var en kat. På film er det mystisk, fordi vi ikke ser katten. Pointen er, at Lee Chang-dong opererer med en interesse for, hvad filmmediet gør ved spørgsmål om viden og identitet, der minder om hvad Hitchcock undersøgte i film som *En Kvinde Skygges* og *Berygtet*.

Lidt mere poesi

Det er dog også her man mærker, at Lee kommer fra en litterær baggrund snarere end en visuel. *Burning* er tydeligvis lavet for at

“

Du bør se hans film, pronto. Men jeg savner lidt et strejf af, nåja, poesi

Af de uforglemmelige billeder der alligevel er, er der en scene hvor Hae-mi danser, hvor man virkelig mærker at Lee er en 64-årig mand. Lee Chang-dong minder mig en del om Asghar Farhadi, der med

POV International anvender cookies til at optimere oplevelsen på siden og til at indsamle statistikker. [Indstillinger.](#)

Jeg accepterer

Burning er virkelig eksemplarisk i den måde, den fortæller sin historie og i periferien får inkluderet detaljer som koreansk arbejdsløshed, forholdet til Trump og Nordkorea og misogyni i et ret traditionelt præget land. Alligevel mangler jeg noget.

Der mangler den lethed, hvormed en landsmand som Hong Sang-soo kan gøre f.eks. billeder af spirende græs til noget helt specielt i *Grass*. Det er ironisk, at Lee har instrueret en film der hedder *Poetry*, for han laver film med prosaens lidt tunge indstilling til metaforik. Han er afsindig god til det. Du bør se hans film, pronto. Men jeg savner lidt et strejf af, nåja, poesi.

Fotocredit: Camera Film.

FACEBOOK

TWITTER

LINKEDIN

PINTEREST

FREDERIK BOJER BOVÉ

SENESTE ARTIKLER

Frederik Bojer Bové (født 1.12 1986) er cand.mag. i Moderne Kultur og Kulturformidling og BA i Historie. Han blogger om film på kronoper.dk, er dansk redaktør på tidsskriftet Cinema Scandinavia og har været programlægger på Copenhagen Architecture Festival.